

Chương 534: Nội Bộ Hoàng Tộc Schwarz

(Số từ: 3324)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:46 AM 25/08/2023

"Tôi là con hoang sao?"

Đòn đánh bom đó từ Heinrich khiến những người anh trai của anh há hốc miệng trong sự im lặng đến sửng sò.

Cuối cùng, German von Schwartz đến gần Heinrich, đôi mắt mở to như hai chiếc đĩa.

"Em từ đâu mà có ý tưởng như vậy? Chắc hẳn Hoàng đế không tiêm nhiễm điều đó vào đầu em chứ?"

Nếu Hoàng đế là nguồn gốc, German sẵn sàng xông vào Bộ chỉ huy Đồng minh để đối đầu với anh ta.

Heinrich nhận thức rõ tầm quan trọng của câu hỏi của mình và rằng căn cứ quân sự Kernstadt không phải là nơi dành cho nó. Nhưng, quá uất ức và tổn thương, anh phải nói ra nghi ngờ của mình.

"Cách các anh chị đối xử với tôi, nó khiến tôi tự hỏi liệu mình có phải là một đứa con hoang không."

"Không, tôi không thể không thắc mắc."

“Có sai không khi thỉnh thoảng muốn nói những lời tử tế?”

"Nhưng bất kể tôi làm gì, bất kể tôi đi theo con đường nào, các anh chị luôn giữ khoảng cách với tôi. Điều đó khiến tôi đặt câu hỏi liệu tôi có thực sự là em trai của các anh chị hay không..."

*Thud!

Trước khi Heinrich có thể kết thúc, German von Schwartz đã tóm cổ anh.

“Hãy phát ngôn, và lựa thời gian để nói, một cách khôn ngoan.”

Đôi mắt của German là một cơn bão giận dữ.

“Mày có thực sự nghĩ rằng đây là nơi để nói về điều này?”

Họ đang ở trụ sở quân sự Kernstadt, giữa một bữa tiệc. Thật liều lĩnh khi thảo luận những vấn đề như vậy mà chúng có thể bị nghe lỏm.

Tội tệ hơn, việc vị Hoàng tử trẻ tuổi được yêu mến đặt câu hỏi về dòng dõi của mình sẽ gây chấn động khắp quân đội Kernstadt, cho dù những nghi ngờ của anh có đúng hay không.

"Không phải họ đã dạy mày sự khéo léo ở Temple danh giá đó sao..."

Heinrich bắt gặp ánh mắt giận dữ của German mà không hề nao núng.

"Temple là nơi để người dân học hỏi. Làm sao tôi có thể học được những thứ như vậy ở đó?"

"Cái gì?"

"Và anh đã không phủ nhận nó, phải không?"

German có vẻ sửng sốt trước giọng điệu lạnh lùng đột ngột của Heinrich.

"Cứ nói thật đi anh trai."

"..."

"Em cũng nhận ra rồi phải không?"

Alphonse, người đang xem bộ phim diễn ra từ bên lề, thông thả bước tới với nụ cười nhếch mép thường thấy.

Alphonse cúi xuống và thì thầm vào tai Heinrich, đảm bảo rằng chỉ Heinrich có thể nghe thấy.

"Mày là con hoang, em trai."

"..."

"Vì vậy, bây giờ, tao hy vọng mày biết vị trí của mình."

Heinrich nhìn lại Alphonse, mặt đeo mặt nạ.

"Chúng ta không bình đẳng, chúng ta chưa bao giờ bình đẳng. Mà có thể tưởng tượng chúng ta đã khó chịu, không hài lòng như thế nào không?"

"Mày có cảm nhận được nó bây giờ?"

"Nếu mày thất bại, bọn tao không thích mày vì sự thất bại của mày."

"Nếu mày thành công, bọn tao không thích mày vì thành công của mày. Đó là lập trường của bọn tao."

"Vậy nên, hãy bỏ cái bộ dạng đáng thương đó đi, như thể mày đang buồn và bị tổn thương, như thể mày đã sai vì đã nghĩ rằng mình là em trai của bọn tao."

"Chúng ta đến từ những nguồn gốc khác nhau. Chúng ta chưa bao giờ là anh em."

"Đứa con hoang Heinrich, bây giờ mày đã hiểu vị trí của mình chưa?"

"Hả? Nhìn con mắt này mà xem. Cái gì, mày cho rằng mảnh khóe nhỏ của mình có ích sao?"

"..."

"Dự định loại bỏ bọn tao như mày đã làm với Cain và Samuel?"

"Cái gì?"

Hai Hoàng tộc đó, cuộc đời của họ đã kết thúc một cách bi thảm.

Một phần con người Heinrich sụp đổ khi nghe Alphonse nhắc đến họ.

German bước vào, tóm lấy Alphonse, người rõ ràng đang đi quá đà.

"Alphonse, bỏ đi. Em uống nhiều quá rồi."

"Không, nhìn vào mắt của nó này."

Bất chấp lời quở trách của German, Alphonse lại tiến về phía Heinrich, bị thu hút bởi ánh mắt vắn vẹo trong mắt anh.

"Nào, đồ hạ đẳng. Hãy thử đi. Giết hai Hoàng gia vẫn chưa đủ với mày sao?"

*Cạch!

"Ah!"

Cơ thịnh nộ của Alphonse đã bị cắt ngắn.

Và đó không phải là do sự can thiệp của German.

Louise von Schwartz, người đã xông vào, tát vào mặt Alphonse.

"Chị, chị..."

Đôi mắt của Alphonse mở to vì sợ hãi, và anh ta bắt đầu ngập ngừng rút lui.

"Các người đang nói không đúng chỗ, ở một nơi mà những cuộc nói chuyện như vậy không thuộc về. Cả ba người. Đây có phải là cách Hoàng gia Schwartz cư xử không? Không có phẩm giá, không có danh dự?"

Giống như Alphonse, German cũng vô cùng sợ hãi.

Cái nhìn lạnh lùng từ Louise.

Mọi người đều cảm nhận được sự căng thẳng có thể sờ thấy được phát ra từ Swordmaster.

Những lời của Louise khiến mọi người không nói nên lời. Alphonse von Schwartz cũng tái mặt khi cô đến.

Nhưng Heinrich thì khác.

Heinrich nhìn thẳng vào mắt Louise von Schwartz.

"Tôi, một đứa con hoang thậm chí không thể nhận được sự tôn trọng của anh chị mình, có bất kỳ danh dự hay nhân phẩm nào để duy trì không?"

"...Cái gì?"

Lông mày của Louise von Schwartz nhíu lại trước câu trả lời giận dữ của Heinrich.

"Tôi có phẩm giá nào để duy trì không?"

Alphonse và German kinh hãi nhìn theo.

Người thừa kế hợp pháp ngai vàng và con gái lớn.

Họ sửng sốt khi thấy Heinrich đứng lên chống lại Louise von Schwartz.

Một đứa con hoang không có danh dự hay nhân phẩm để bảo vệ.

Nhìn vào Heinrich, Louise von Schwartz không thể hiểu tại sao anh lại đề cao những đức tính này khi anh thậm chí không được đối xử như Hoàng tộc.

"Đủ rồi. Cuộc nói chuyện này sẽ chỉ dẫn đến rắc rối thôi. Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này khi đến thời điểm thích hợp."

Louise cố gắng kết thúc cuộc trò chuyện, không muốn tiếp tục giải trí.

"Ngày đó có bao giờ đến không?"

"...Cái gì?"

"Tôi hỏi, ngày đó bao giờ sẽ đến?"

Những lời của Heinrich khiến vẻ mặt của Louise trở nên cứng rắn hơn.

"Chị sẽ nói với tôi điều này trước khi chiến tranh kết thúc? Như bây giờ, khi tất cả mọi người lạnh lẽo ghê tởm tôi như một đứa con hoang và thậm chí không coi tôi là một con người. Ngày đó sẽ đến khi nào, khi nào ... "

"Em út."

Louise, cắt lời Heinrich giữa chừng, đặt tay lên vai anh và nói với giọng lạnh lùng.

"Đừng cư xử tệ hơn một đứa con hoang nữa."

"..."

Đó là một nước đi mà ngay cả một đứa con hoang cũng không làm được.

Heinrich bị lôi kéo vào một cuộc tranh cãi bị cấm với những người anh chị em của mình, rất nguy hiểm khi ở gần sở chỉ huy.

Bị tước bỏ địa vị Hoàng gia, hành động đáng xấu hổ của họ khiến Heinrich không nói nên lời và trợn tròn mắt.

Cuộc tranh luận chỉ gieo mầm cho sự nhầm lẫn. Tin tức, nếu xử lý sai, có thể lan nhanh như cháy rừng khắp toàn quân mà không đem lại điều gì tốt đẹp.

Một hành vi thấp kém hơn một đứa con hoang.

Những lời nói như một con dao găm vào trái tim của Heinrich.

Louise liếc nhìn cơ thể đông cứng của anh, và nhìn hai người anh em khác của họ.

"Rượu có thể tốt..."

—Rượu.

Vắng mặt hầu hết các ngày, nhưng có mặt hôm nay.

"Nhưng nó có vẻ không tốt cho các em, vì vậy từ giờ hãy tránh xa nó ra khỏi nó."

Với những lời chia tay này, Louise quay trở lại vị trí chỉ huy.

Cả German và Alphonse đều âm thầm rút lui về doanh trại của mình, bỏ lại Heinrich.

Trong một thời gian dài, Heinrich vẫn bất động, đóng băng tại chỗ.

—Sau khi bữa tiệc kết thúc, trong đêm khuya.

Không phải tất cả binh lính đều ngủ. Bất chấp bữa tiệc, mối đe dọa của những con quái vật gần Kernstadt khiến một số người phải cảnh giác trong những giờ yên tĩnh của đêm.

Ở khu vực lân cận sở chỉ huy Kernstadt, một sự im lặng kỳ lạ bao trùm, như thể vụ hỗn loạn trước đó chỉ là một ký ức xa xăm.

Tuy nhiên, trong sự im lặng này, một lều vẫn sáng đèn.

"Chúng ta có nên can thiệp không, chị?"

"Tôi không biết hẳn nghe những tin đồn về việc mình là con ngoài giá thú ở đâu, nhưng chúng ta không thể bỏ qua điều này."

Vào nửa đêm, Alphonse và German đi tìm Louise, chỉ huy của họ.

Louise lắng nghe những lời của họ, ngồi trên chiếc giường tạm bợ của mình.

"Vì vậy, em trai có thể cố gắng giết chúng ta ư?"

"Sẽ ngạc nhiên hơn nếu hấn không làm vậy."

"Bây giờ tên đó đã biết sự thật, hấn chắc chắn sẽ không coi chúng ta là anh chị em nữa, và chắc chắn sẽ có âm mưu gì đó."

"Tại sao các người xác nhận nỗi sợ hãi của nó, khi biết rằng nó có thể hành động hấp tấp?"

"Cái gì? Tôi... Tôi..."

"Mọi chuyện sẽ kết thúc ở đó nếu chỉ đơn giản là phủ nhận câu hỏi ngớ ngẩn. Tại sao không ai trong số các người khẳng định tình anh em của chúng ta, và lại đẩy chúng ta vào cuộc khủng hoảng này?"

Cái nhìn sắc bén của Louise khiến Alphonse và German không nói nên lời.

"Khủng hoảng hả? Phải, thực sự là khủng hoảng. Không an ủi được vài lời với một người em trai quyền lực, người có thể quét sạch cả một đội quân chỉ với một cái phẩy tay.

Phớt lờ nó, coi thường nó, coi nó như một mối phiền toái...
Bây giờ chắc chắn là một cuộc khủng hoảng."

Cả Alphonse và German đều không nói nên lời.

"Không phải sự ngu ngốc của các người đã là một cuộc khủng hoảng cho Hoàng gia Schwartz sao?"

"..."

"..."

Nếu họ đối xử với Heinrich bằng sự ăm áp, Heinrich sẽ không cảm thấy buồn phiền.

Nhưng tất cả những gì họ có là niềm kiêu hãnh.

Niềm kiêu hãnh vì không muốn dính dáng đến một đứa con hoang, và mặc cảm tự ti đi kèm với nó.

Đó là sự sụp đổ của họ.

Heinrich von Schwartz biết được rằng mình là một đứa con hoang, và những người anh muốn tin là anh em coi anh như một người xa lạ.

Tình trạng của quân đội Kernstadt đang ở thế cân bằng, mấp mé bên bờ vực hỗn loạn do các hành động của Heinrich không thể đoán trước được.

Mặc dù không trực tiếp tham gia, Louise von Schwartz thấy mình phải chịu sức nặng của tình huống.

Với tư cách là chỉ huy và quyền lực đằng sau quân đội, đồng thời là người thừa kế Kernstadt, cô phải dọn dẹp mớ hỗn độn do hành vi liều lĩnh của em trai mình tạo ra.

“Có nghĩ rằng Hoàng đế là nguồn thông tin?”

“...Vâng, chị ạ.”

"Heinrich khoe khoang về việc gặp Hoàng đế tại tổng hành dinh. Có lẽ anh đã rất vui khi được nhìn thấy đang gặp với Hoàng đế..."

Nỗ lực của Alphonse nhằm thêm vào một lời bình luận đầy ác ý đã bị cắt ngang bởi cái lườm lạnh như băng của Louise. Anh vội ngậm miệng lại.

Louise von Schwartz không biết chi tiết về cuộc trò chuyện giữa Heinrich và Hoàng đế.

Tuy nhiên, câu hỏi mà Heinrich không thể cưỡng lại được đặt ra sau khi gặp Hoàng đế, "Tôi có phải là con hoang không?" đã cho cô ấy một cảm giác về bản chất của cuộc trò chuyện.

"Tôi cần phải đối đầu với Hoàng đế."

Khuôn mặt của Louise là một chiếc mặt nạ của sự quyết tâm, đôi mắt của cô ấy rục lên một cơn thịnh nộ có thể gây ra sự sợ hãi ngay cả trong trái tim của một vị Hoàng đế.

Bất kể họ tiếp cận thông tin bằng cách nào, vấn đề trực tiếp hiện tại là kết quả của phản ứng trở trên của German và Alphonse.

"Đừng khuấy động rắc rối trước khi thảo luận với tôi."

"Vâng."

"Vâng, chị ạ."

Cô phải can thiệp.

Heinrich và dòng dõi Hoàng gia Schwartz đã vượt qua ranh giới không thể quay lại.

Kế hoạch sử dụng Heinrich của cô để nâng cao uy tín của quân đội Kernstadt, và cuối cùng là đưa triều đại Schwartz lên ngai vàng của Đế chế Gardias sau chiến tranh, đã sụp đổ.

"Tôi không thể đứng nhìn hai người được. Cút đi cho khuất mắt tôi."

"..."

"..."

Cô gạt họ đi một cách cộc lốc, ánh mắt dõi theo bóng dáng những người anh trai của cô đang rút lui.

'Hoàng đế...'

—Bertus de Gardias.

Louise chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ gặp phải ảnh hưởng của Hoàng đế theo cách và ở một nơi như vậy.

Sự phân chia của triều đại Schwartz.

Có phải tất cả họ đều là con tốt trong kế hoạch lớn của Hoàng đế?

Nói một cách chính xác, cô cảm thấy bị lợi dụng, xét đến sự ngu ngốc của hai người anh trai khác và sự liều lĩnh của Heinrich.

Nếu có thể dự đoán được sự bất hợp pháp, sự hấp tấp và sự ngu ngốc, liệu có điều gì về Hoàng tộc Schwartz mà Đế chế chưa phát hiện ra không?

Louise không thể rũ bỏ những suy nghĩ này.

Heinrich ngồi trên giường trong doanh trại của mình.

Đêm đã khuya, nhưng anh không tài nào chợp mắt được.

Làm sao anh có thể ngủ yên sau khi nghe một câu chuyện như vậy?

—Con hoang.

Heinrich phải thừa nhận khả năng này khi nghe Bertus nói, nhưng nội tâm anh đã phủ nhận điều đó.

Nó không thể là sự thật.

Tuy nhiên, điều không tưởng đã xảy ra.

Đối mặt với sự khinh bỉ và coi thường được che giấu từ lâu, Heinrich cảm thấy ngọt ngào.

Bây giờ tất cả đều có ý nghĩa.

Nguồn gốc của sự ghẻ lạnh và thù hận của các anh trai nằm ở việc Heinrich bị phát hiện là con hoang.

"Heh..."

Heinrich bật ra một tràng cười trống rỗng.

Đúng vậy, một tên khốn như anh đã giết hai thành viên Hoàng tộc.

Bị trục xuất đến Temple thay vì bị giết hoàn toàn là một điều may mắn, sau tất cả mọi thứ. Hoàng tộc Schwartz luôn là một Gia tộc hào hiệp.

Anh coi thường họ, nhưng sự căm ghét đó chỉ đưa anh đi xa.

Giờ đây khi biết sự thật, Heinrich nhận ra rằng những người anh chị em của mình, những người không thực sự là anh chị em của mình, đã phải chịu đựng biết bao nhiêu. Heinrich hiểu rằng sự coi thường và khinh bỉ trắng trợn của họ là không thể tránh khỏi. Anh nên biết ơn vì họ chỉ đi xa đến thế.

Nhưng vẫn.

‘Anh chị em sẽ giết cậu.’

Bây giờ, thực tế của thông điệp đó là không thể phủ nhận.
—Con hoang.

Địa vị của con hoang này ngày càng tăng, thậm chí còn vượt qua cả ảnh hưởng của Louise von Schwartz.

Họ sẽ không ủng hộ điều đó, và khi thời điểm thích hợp, họ sẽ loại bỏ anh.

Anh ấy không biết ai đã gửi tin nhắn hoặc làm thế nào họ biết.

Nhưng Heinrich và những người anh chị em của mình đã chia sẻ một cuộc trò chuyện mà lẽ ra họ không nên có.

Heinrich biết mình là một đứa con hoang.

Các anh trai của mình đã tiết lộ rằng Heinrich là một đứa con hoang.

Vì vậy, anh có linh cảm rằng mọi thứ sắp thay đổi.

Các anh chị của Heinrich ta sẽ cố giết anh vì họ không biết anh có thể làm gì.

Vậy khi nào nó sẽ xảy ra?

Có thể là tối nay, hoặc ngày mai, hoặc trong một hoạt động trong tương lai.

Ngay cả khi Heinrich biết ngày, anh cũng không biết làm thế nào.

Đó có thể là đầu độc, ám sát hoặc cái chết được dàn dựng trong một chiến dịch.

Heinrich có nên ngồi yên không?

Trong khi anh chị em của Heinrich có thể đang lên kế hoạch giết anh?

Đúng như Bertus đã nói.

Để tồn tại, Heinrich sẽ phải giết.

Vì chắc chắn các anh chị sẽ cố giết mình, Heinrich sẽ phải giết họ trước.

Nhưng điều đó có được chấp nhận không?

Ngay cả khi đó là để sống sót, trong một tình huống như thế này...

Liệu việc giết những người anh chị của mình để sống sót trong cuộc chiến nắm giữ vận mệnh của nhân loại có phải là lựa chọn đúng đắn?

Trong bóng tối của căn lều, Heinrich ngồi yên.

Nơi này cực kỳ dễ bị tổn thương.

Dù lều có dày đến đâu, nó vẫn có thể dễ dàng bị cắt ra và không giống như lều của Ellen, lều của Heinrich không có khóa hay hàng rào bảo vệ. Hầu hết các lều đều như thế này, vì vậy anh không thể phàn nàn.

Ngay từ đầu, sự an toàn của căn lều là vô nghĩa vì kẻ thù không phải là con người, mà là quái vật. Đây không phải là cuộc chiến mà sát thủ hay gián điệp chạy khắp nơi.

Toàn bộ đồn trú là môi trường lý tưởng cho các sinh vật sống về đêm vì quái vật không phục kích.

"Chào."

"...!"

Giống như bây giờ.

"Ai, người là ai!"

Một người đàn ông mặc áo choàng đen, người đã không ở đây trước đó, đột nhiên xuất hiện ở giữa lều.

Khi Heinrich triệu hồi ngọn lửa trong tay phải, mắt anh ta lòi ra.

Họ hành động sớm vậy sao?

Ngay cả khi vậy, ngay bây giờ?

Trong khi Heinrich do dự trước ngã tư tấn công và bỏ chạy, người đàn ông mặc áo choàng kéo mũ trùm xuống.

Anh ta không phải là sát thủ.

"Đừng sợ. Là tôi đây."

"Người... người là. Người là ai?"

Tuy nhiên, anh ta là một cái gì đó tồi tệ hơn một sát thủ.

Anh ấy bảo Heinrich đừng sợ, nhưng đó không chỉ là căng thẳng - Heinrich còn bị choáng ngợp bởi nỗi kinh hoàng.

"R-Re-Reinhardt...?"

"Cậu đã nhận được bức thư chưa?"

Đôi mắt của Heinrich mở to trước sự xuất hiện của Ma vương.

"C-cậu... Cậu không thể là... Cậu?"

"Đúng vậy, chúng ta là bạn bè."

Reinhardt nhe răng cười và nhún vai.

"Không phải chúng ta là bạn sao?"

Bằng cách nào đó, dường như không có gì thay đổi so với trước đây.

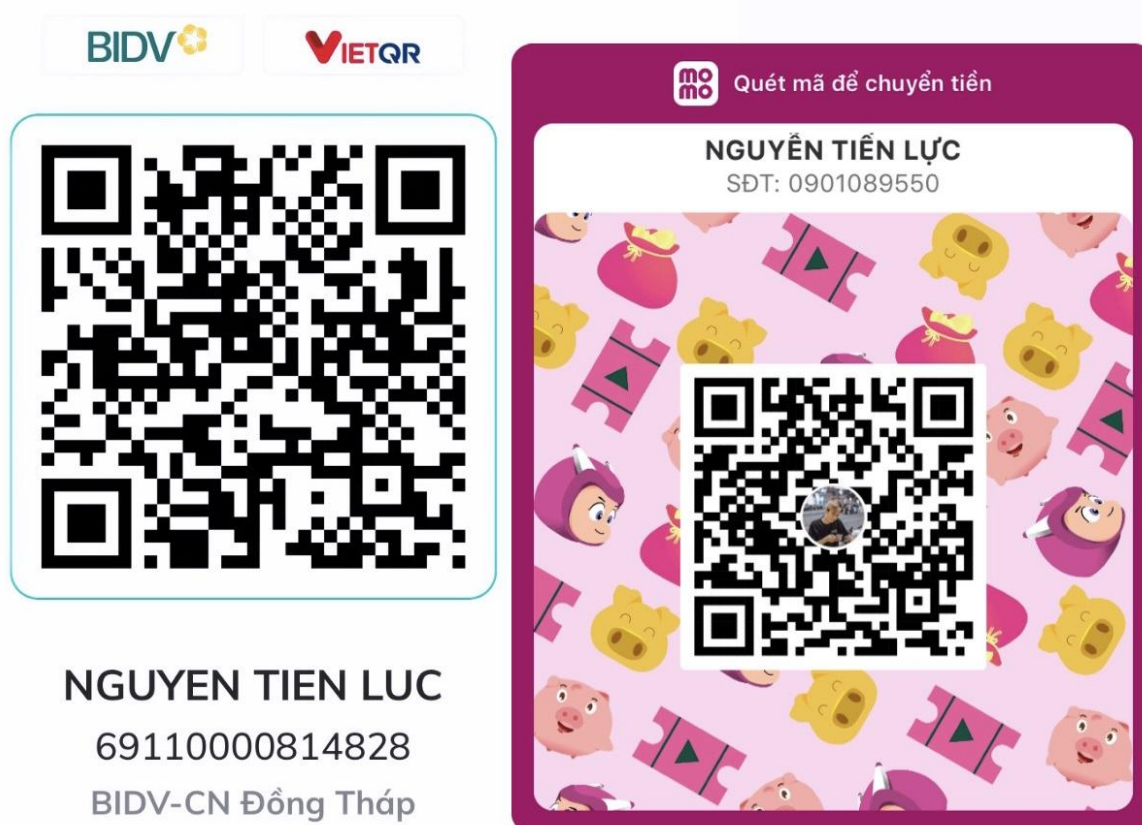
Heinrich nghĩ vậy.

"Ugh... Ouch... Đầu tôi."

Tuy nhiên, tình trạng của Reinhardt có vẻ hơi bất thường, như thể anh ta đã uống rượu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading